

David Ekdahl.

Svensk hilsen til Trøndelag.

En av de svenske pressemenn som siste sommer besøkte Trøndelag, redaktør David Ekdahl, har skrevet nedenstående dikt til og om Trondheim og Trøndelag.

Diktet er i sin form og sitt innhold så vakkert at vi har syntes denne hilsen fra vårt broderfolk bør få hedersplassen først i årboken.

TRÖNDELAG

Bygden.

*Dina lägdors gröna, gröna, sammetsgröna vågor
och ranunklers gula, gula, solskensgula lågor.
Dina forsars melodi en gnistrig junidag —
det är så jag minns Dig mitt i vintern, Trøndelag!*

*Alla dessa gråa, gråa, minnesgråa gårdar,
alla dessa stora tysta, tysta minnesvärdar
över slutat möda, över lyktad arbetsdag —
det är så jag alltid minns Dig, alltid, Trøndelag!*

*Dina branter blåa, blåa, som mot bygden stupa,
Dina mörka skogar, svala, svala, sällsamt djupa,
dimmors morgonkransar, aftenfåglars vingslag —
det är så jag alltid minns Dig, sommarns Trøndelag!*

Fjället.

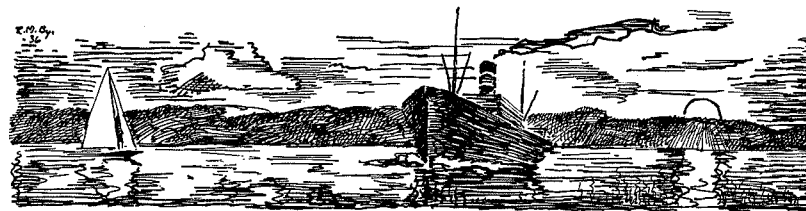

*Här susar dvärgbjörkslövet och fjället skimrar vitt,
här blommar blå och drömmande i klungor lappens ljung,
här lyftes över vardagsgruset hjärtat, sinnet Ditt,
om stegen än bli många och ränseln än känns tung.*

*Här sjunger vinden visan om glada vandringsmän,
som började sin vandring medan morgonsolen sken,
som väntades och väntades, men aldrig kom igen,
fast solen sjönk och kvällen kom och kvällen sist blev sen.*

*Följ varliga de stigar och gräsbevuxna spår,
som leda upp til fjällets stora, stolta sagovärld
och högst inunder skyar så en middagsstund Du står
och skördar rikligt lönen för Din farofyllda färd!*

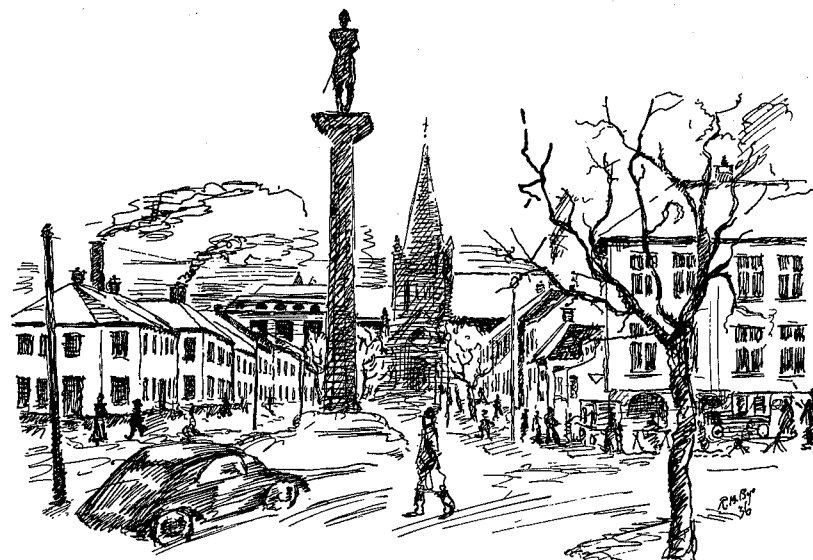
Fjorden.

*De fladdra, Kong Gudröds vimplar, ty frisk är junis vind,
jag står i fören och känner den smeka behagligt min kind.
Den famn, som öppnas mot hav och stad, den stolta,
den norska fjord,
blir, när Kong Gudröd vänt stäven, kring staden
en ljusblå sidenbård.*

*Djupt under de svartblå fjäll, där sagornas väsen bo,
den ligger och speglar sommarns sky i stilla, drömmande ro.
Det plöjer en båt, vi vet dess namn, med vimpeltriangelars svaj
en eftermiddag i sjunkande sol mot staden, mot
Trondheims kaj!*

Staden.

*Jag minns den jusa, breda gatan, torgets marknadsliv,
jag minns den lilla stugan, den med fönstrets pelargon.
Mitt hjärta pockar: Vad du känner, skrivare, så skriv!
Men de bli alltför matta, alltför tomma ord, och ton.*

*Jag minns den nya staden, hus dess puls slog frisk och stark,
och minns hur nuet dallrade omkring de nya köpmanshus.
Jag gick på asfalt, men jag gick väl och på minnets mark
och glömmer ej idyllen uti sommarnattens ljus.*

*Jag minns väl skutors långa rader i den gamla hamn,
där jag en tilflykt sökte mig från gaten mitt i dagens kvalm.
Men varför jag i hjärtat jämt bevarar Trondheims namn
är ändock för dess stolta kyrka, orgelbrus och psalm!*

David Ekdahl.

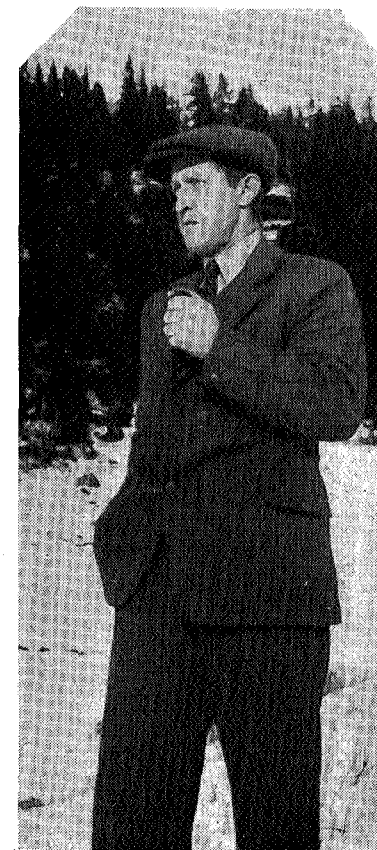
Fjellfolk i Fosen.

AV MIKKJEL FØNHUS

Hvem kjenner ikke Mikkjel Fønhus, mannen som for nesten 20 år siden kom som et friskt væer inn i norsk litteratur? Og er det turfolk og naturelskere som ikke har opvelet gleden ved bøkene til Mikkjel Fønhus, så er det på tide å ta det tapte igjen. Det er som om man får villmarken og fjellet inn i stuen når man leser «Skoggangsmann», «Der villmarken susser» og «Det skriker fra Kverrvilljuvet» — forfatterens tre første bøker som slo fast at her hadde man med et sjeldent fortellende og skildrende talent å gjøre. Og de er etterfulgt av mange, mange fler.

I nedenstående artikkel forteller Fønhus om fjellfolk i Fosen, «denne halvøya som er så merkelig uangrepet av teknikken og det tyvende århundres rasende jag», som forfatteren sier.

Fønhus har ordet:

Forfatteren.